

ת"פ 7375/04/23 - מדינת ישראל נגד ארתור אברמוב

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 7375-04-23 מדינת ישראל נ' אברמוב(עציר)

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות משטרת ישראל

נגד

הנאשם: ארתור אברמוב

בשם המאשימה: עו"ד טל חיים ניסנוב

בשם הנאשם: עו"ד ענת קירשנברג

הכרעת דין

כתב האישום

(מתוקן בשלישית מיום 18.12.23 בדרך של הוספת עדים)

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד הנאשם כמאבטח בחופי נתניה, והתגורר במכולה בחוף סירונית (להלן: המכולה). מתוקף תפקידו החזיק הנאשם אלה, אשר שימשה אותו בעבודתו, שאותה החזיק במכולה (להלן: האלה). הנאשם והמתלוננת היו בני זוג, והתגוררו בצוותא במכולה במהלך כמחצית השנה עובר לאירוע.

ביום 24.3.23 בסמוך לשעה 22:00, בשעה שהמתלוננת הכינה ארוחת ערב, נכנס הנאשם למכולה כשהוא תחת השפעת אלכוהול, והחל לתקוף את המתלוננת בכך שסטר בפניה, בעט בכל חלקי גופה, והיכה בפניה באגרופים. הנאשם נטל את האלה, והיכה נמרצות באמצעותה את המתלוננת באזור הצלעות והאגן. אז נטל הנאשם סכין, ודקר בה את המתלוננת שלוש פעמים באזור האגן.

בשלב זה דחף הנאשם את המתלוננת אל מחוץ למכולה, והמשיך לתקוף אותה במכות בפניה, בעיטות בגופה, ומכות אלה בכל חלקי גופה. בהמשך תפס הנאשם בשערה של המתלוננת, גרר אותה בחזרה לתוך המכולה, שם המשיך וטלטל אותה.

המתלוננת שהייתה מגואלת בדם הסירה את בגדיה. אז דחף אותה הנאשם לעבר המטה, והסריט אותה כשהיא עירומה, על סף אובדן הכרה, מישש את שדיה, ואמר: זה הפנים שלה, העיניים שלה, אני דפקתי לה מכות, זה התחת שלה, תקעתי בה סכין, בקיצור אחים שלי, ילדונת לא מוצדקת הסתובבה עם כל אחד, הייתי חייב לתת לה מכות, קרעתי אותה, והיא אומרת לי שהיא אוהבת אותי. תגידו חברים, אחרי שחמישים איש מזיינים אותה, את ה-51 היא יכולה לאהוב? מה אתם חושבים? תגובות שלכם?..".

בהמשך יצא הנאשם מהמכולה, ונעל את המתלוננת בפנים, בלא שיש לה אפשרות לצאת החוצה. הוא עזב המקום, ושב בחלוף כיממה. כשפתח את דלת המכולה והבחין במתלוננת החבולה, הזמין משטרה למקום, והורה למתלוננת למסור לשוטרים כי שלושה נתינים זרים הגיעו מהים בסירה, והם שתקפו אותה.

כשהגיעו שוטרים למקום, מסרו הנאשם והמתלוננת לשוטרים כי שלושה נתינים זרים אשר הגיעו לחוף בסירת גומי, תקפו מינית את המתלוננת ונמלטו חזרה בסירה. בעקבות הדיווח החל חיל הים בסריקות נרחבות, ללא הועיל. רק לאחר זמן ממושך, כשהתברר כי מדובר בדיווח שווא, הופסקו הסריקות.

כתוצאה מהאלימות שנקט הנאשם נגרמו למתלוננת שבירים בצלעות מס' 2, 5, 6 ו-7 מימין, ושבירים טריים בצלעות מס' 3, 5, 6, 7, 8 ו-9 משמאל, חלקו מרוסק עם תזוזה, תפליט פלאוטרי מועט בריאה השמאלית ושבר באף ללא תזוזה. כתוצאה מהדקירות נגרמו למתלוננת חתכים מדממים באזור האגן. עוד נגרמו למתלוננת המטומות בפניה, סביב שתי עיניה ובכל חלקי גופה, לרבות גפיים עליונות ותחתונות, גב ואזור האגן. המתלוננת נזקקה לטיפול רפואי ואושפזה בבי"ח למשך ארבעה ימים.

בגין מעשיו יוחסו לנאשם העבירות הבאות: חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); פציעה כשהעבריין מזוין, לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין; תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין; כליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין; מסירת ידיעה כוזבת על עבירה, לפי סעיף 243 רישא לחוק העונשין.

מענה לכתב האישום

2. במענה לכתב האישום מיום 27.11.23 ביקשה ההגנה למסור כפירה כללית. ב"כ הנאשם לא חלקה על כך שהנאשם נכח בזירת האירוע עם המתלוננת במועדים המפורטים בכתב האישום, אלא ששני בני הזוג היו נתונים תחת השפעת אלכוהול, לאחר שצרכו בצוותא כמות גדולה של וודקה. הנאשם כפר בעבירות האלימות שיוחסו לו. לדבריו, סטר למתלוננת פעמיים, הא ותו לא. שאר מעשי האלימות הוכחשו, לרבות הכאתה באלה ודקירתה בסכין. כן הכחיש

הנאשם את הטענה שנעל את המתלוננת בקרוואן. לדבריו, למחרת האירוע שב למקום, ראה את המתלוננת, והזעיק את כוחות המשטרה. הנאשם אישר כי טען בפני השוטרים שאחרים - תושבים זרים, הם שתקפו את המתלוננת. אשר לחבלות, הנאשם לא כפר בתיעוד הרפואי המלמד כי למתלוננת צלעות שבורות בשני צדי בית החזה, ברם לטענתו, המדובר בשברים ישנים שנגרמו למתלוננת כתוצאה מתקיפתה על ידי בן זוגה הקודם. הנאשם אישר את תשובתה של באת כוחו לכתב האישום (הערה: במסגרת המענה לכתב האישום, כמו גם במהלך המשפט, נעשה שימוש לסירוגין במונחים קרוואן ומכולה, אך אין מחלוקת כי המדובר במכולה הנזכרת בכתב האישום).

מהלך המשפט

3. בפתח ישיבת ההוכחות ביום 18.12.23 הותר בהסכמה תיקון כתב האישום בדרך של הוספת עדי תביעה. עוד נקבע, כי עדותה של המתלוננת תישמע בדלתיים סגורות, ונאסר על פרסום שמה וכל פרט העלול לזהותה. המאשימה ביקשה לשמוע את עדותה של המתלוננת מאחורי פרגוד/בהפרדה מהנאשם. לאחר דיון במסגרתו העידו המתלוננת ועו"ס שליוותה אותה מהמקלט לנשים מוכות בו שהתה במהלך המשפט, ולאחר שנשמעו טיעוני הצדדים, קיבלתי את בקשת המאשימה והוריתי על קיום הדיון בהפרדה, תוך שהנאשם ישתתף בדיון בהיוועדות חזותית, ללא אפשרות של הנאשם והמתלוננת לראות זה את פניו של זה. להסרת ספק, הנאשם היה כל העת לנגד עיני בית המשפט ובאת כוחו, והתאפשר לו לשוחח עמה, כפי שאכן נעשה מספר פעמים במהלך הדיון.

4. בטרם החלה שמיעת ההוכחות הזהיר בית המשפט את הנאשם, כי לנוכח תיאור מעשיו בכתב האישום (סעיף 7 לפרק העובדות - סרטון וידאו שהקליט הנאשם במסגרתו תיעד את המתלוננת במערומיה על סף אובדן הכרה, מישש את שדיה, והדברים שאמר), על הנאשם להתגונן גם מפני האפשרות שבית המשפט ימצא בסופו של הליך, כי מעשיו של הנאשם מבססים עבירה של מעשה מגונה. על כך השיב הנאשם, כי שמע את דברי בית המשפט והבינם. לבקשתה של ב"כ הנאשם נערכה בשלב זה הפסקה בת מספר דקות, במהלכה שוחחו הנאשם ובאת כוחו ביחידות.

5. המתלוננת העידה בסיוע מתורגמנית לשפה הרוסית. היא סיפרה אודות נסיבות הגעתה לארץ למטרות עבודה, היכרותה עם הנאשם, חייהם המשותפים במכולה בשפת הים, שם עבד הנאשם כמאבטח (הוצגו תמונות המכולה, ת/29-32). המתלוננת תיארה בפירוט את אירוע האלימות המתמשך שחוותה מהנאשם. היא סיפרה כיצד הגיע באותו היום "שתוי, מאוד עצבני, ישר התחיל לצעוק עליי ולכעוס... הוא בא עם טענות שאני נפגשתי עם גברים אחרים, שאני בוגדת, שאני יוצאת עם גברים אחרים, שאני שותה אלכוהול. אז התחיל ישר להרביץ". המתלוננת העידה כיצד היכה אותה תחילה בידיו וברגליו, והדגימה מכות בצדי ראשה, במרכז גופה ובתחתיתו. היא תיארה והמחישה כיצד בעט בה הנאשם באמצעות ברכיו (ברכיות) באזור הצלעות, כיצד נטל סכין ודקר אותה מספר פעמים בישבנה, כיצד לקח אלה והיכה בה באמצעותה בצלעות משני צדי גופה. העדות לזוהי במחוות גופניות אותנטיות ששימשו את המתלוננת להמחיש את מעשיו הפיזיים של הנאשם, ואת הפגיעות בגופה. "אח"כ בעט בי וזרק אותי מהקרוואן". המתלוננת המשיכה ותיארה כיצד היכה אותה הנאשם בברוטליות בבעיטות בכל חלקי גופה כשהייתה שרועה על האדמה מחוץ לקרוואן. אז משך אותה בחזרה, "הושיב אותי על המיטה, נתן מכה עם האגרופ בלסת, שן אחת נפלה לי, נשברה". כשנשאלה כיצד הוציא אותה הנאשם מהקרוואן הוציאה, וכיצד הכניס אותה פנימה, השיבה: "החוצה משך אותי בשיער, בחזרה בחולצה משך אותי" (פר' עמ' 22 ש' 26-27). בהזדמנות אחרת העידה כי גם פנימה משך אותה בשערה (פר' עמ' 23 ש' 7-8). אשר

לאופן בו צילם אותה הנאשם סיפרה: "שם אותי על המיטה ואמר שאני אלך לישון. זה מה שאני זוכרת קצת מעורפל... קצת נרדמתי לפרק זמן קצר, ואז כנראה צילם אותי. באותו רגע חשבתי שנדמה לי שמצלם אותי, כי לא הייתי בהכרה מלאה, היו לי כאבים מאוד חזקים בראש ולא כל כך הבנתי את המצב. אח"כ התברר שכן צילם".

6. הוצג למתלוננת הסרטון שצילם הנאשם במכולה במכשיר הטלפון שלו (ת/27, להלן: הסרטון). יובהר כבר עתה, המדובר בתיעוד קשה. המתלוננת נראית בו כשהיא עירומה, חבולה בכל חלקי גופה, הכרתה מעורפלת. הנאשם (שאינו מחלוקת כי הוא שצילם את הסרטון, וכי הוא והמתלוננת נכחו במקום לבדם), פונה אל המתלוננת בשיח אלים, נזף, מחנך. הוא ממשש את שדיה, גוער בה, מספר כיצד תקף אותה, חבל בה ופצע אותה, ופונה אל קהל גברים עלום, אליו כביכול היה מיועד הסרטון. דבריו של הנאשם, ודבריה (המועטים) של המתלוננת בסרטון הם בשפה הרוסית. תמלול מתורגם לעברית הוגש בהסכמה (ת/28). חרף הקושי שבדבר, לא יכולה הייתה המאשימה להימנע מלהציג למתלוננת את הסרטון במהלך עדותה, ולבקש את התייחסותה:

"ש. מציגה לך את הסרטון מפנה למונה 00:06. מה רואים מה שומעים? ת. זה היה אחרי שהוא הרביץ ואני הורדתי את החולצה כי היתה כולה עם דם. אז צילם. ש. אתם מדברים ביניכם. מה נאמר. ת. הוא אומר אם זה לא מספיק לך את רוצה עוד. ש. מה ענית לו? ת. אני לא זוכרת. ש. תקשיבי בסרטון אני משמיעה לך. ת. אמרתי לו שאני רוצה לישון, והוא שואל אם אני לא אשתה עוד, וענית - לא. ש. המשך הסרטון. ת. עוד פעם שאל אם אני לא אשתה עוד ואני ענית - לא. אמרתי אני לא אשתה עוד רק תכסה אותי בשמיכה. ש. מה רואים שהוא עושה מונה 00:28. ת. נוגע בשדיים. אני מתחננת או אומרת לו שישים עליי שמיכה. הוא שואל אותי מה קר לך, אמרתי כן. (מונה 00:40) תוך צילום אומר שזה העיניים שלי, ושהוא הרביץ לי. כנראה התכוון שהעיניים שלי נפוחות כתוצאה מהמכות. ש. מונה 00:52. ת. פה הוא אומר שהוא דקר אותי בסכין. אומר זה המקום שהכנסתי סכין, צילם את המקום ותוך כדי צילום אמר שזה המקום שהכניס את הסכין. ש. מונה 00:59. ת. פה אומר שאני לא הייתי בסדר. אומר שאני יצאתי עם גברים אחרים ובגלל זה הוא מעניש אותי. אומר שמרביץ לי ואני אומרת שאני אוהבת אותו. פה כנראה פונה לחברים שלו, שלא נמצאים במקום, וכנראה בשבילם צילם ואומר מה אתם חושבים האם היא יכולה לאהוב אותי אחרי זה. אחרי זה אומר דברים שאני לא מצליחה להבין" (פר' עמ' 19-20).

7. המתלוננת העידה כי נותרה לשכב במכולה כשהיא חבולה וכואבת, וכי שהתה שם במשך יומיים עד שהנאשם הזמין מד"א. לדבריה, הנאשם הגיע מדי פעם למקום, ועסק בענייניו. לשאלה מדוע לא יצאה מהמכולה, השיבה כי נעל אותה במפתח, והסבירה כי תלה את המנעול מחוץ למכולה. לדבריה, אין שום אפשרות לצאת מהמכולה במצב זה. האירוע התרחש בלילה שבין שישי לשבת. למחרת בשבת בבוקר חזר הנאשם, ואיפשר לה לצאת לשירותים. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע לא עזבה את המקום, השיבה שהייתה חבולה, ללא בגדים, ולא היה לאן ללכת. כן העידה כי לא רצתה שהנאשם יעצר בגין מעשיו.

8. בחקירתה הנגדית עומתה המתלוננת עם הממצאים שחלק מהשברים בצלעותיה ישנים. ב"כ הנאשם ביקשה לברר האם ייתכן שהדבר נגרם מאירועי אלימות שחווה בעברה מגברים אחרים. המתלוננת שללה את הטענה בכל תוקף. לדבריה, באירוע אלימות שהתרחש כשלושה שבועות קודם לכן, הנאשם דחף אותה מהמכולה והיא נפלה בחוץ על אבן, וייתכן כי מכאן השברים הישנים בצלעות. בחקירתה הנגדית אישרה כי אינה זוכרת האם בתום אירוע האלימות

הנאשם הוא שהפשיט את חולצתה מעליה, שמא היא הסירה אותה בעצמה (פר' עמ' 34 ש' 23).

לבקשת הנאשם נערכה הפסקה בחקירתה הנגדית של המתלוננת, על מנת לאפשר לו לשוחח עם באת כוחו. לאחר מכן הוטחה במתלוננת טענתו של הנאשם, כי לא ניתן לנעול את המנעול של המכולה. להלן תשובתה: "ת. אי אפשר היה לנעול אותו עם מפתח, אבל אם להפעיל קצת כוח היה אפשר לסגור אותו. ש. מה הכוונה? ת. אפשר היה ללחוץ ואז היה נסגר. ש. באותו יום שישי בערב, ניסית לפתוח את הדלת? ת. כן ניסיתי וזה היה נעול. ש. כמה פעמים ניסית? ת. פעם אחת. ש. מה התכוונת כשאמרת שאחרי שהוא הרביץ לך יצא החוצה מהקרוואן ונעל אותך בקרוואן? ת. השאיר אותי לבד והלך. ש. איך את יודעת שאי אפשר היה לצאת? ת. אני ניסיתי לפתוח את הדלת מבפנים, אבל הבנתי שזה סגור מבחוץ כי לא הצלחתי לפתוח מבפנים" (פר' עמ' 35).

לקראת תום חקירתה הנגדית נערכה הפסקה נוספת בעדותה של המתלוננת, על מנת לאפשר לנאשם לשוחח שוב עם באת כוחו. לאחר הפסקה הוטחה במתלוננת טענת הנאשם, כי ההמטומות (סימני החבלה) על גופה שתועדו בתמונות אשר הוגשו בהסכמה לבית המשפט, לא נגרמו כתוצאה מאירוע האלימות מושא כתב האישום. תשובתה: "ת. לא כל הסימנים, כי יש סימנים שנשארו מהימים הקודמים שהוא הרביץ לי. ש. אז המטומות שרואים זה לא קרה לך מנפילה בשובר גלים, מהסלע מלמעלה? ת. לא" (פר' עמ' 37-38).

9. ישיבת ההוכחות השנייה (ביום 14.1.24) תועדה בהקלטה, ולכן מספור העמודים ייחודי לתמליל. העיד רס"ב צבי טיפנברנר שביצע פעולות חקירה שונות, לרבות שיחה עם המתלוננת בבית החולים לאחר האירוע (מוצגים הוגשו בהסכמה). ב"כ הנאשם ביקשה לברר מדוע אמר למתלוננת שלא ראה בתעודה הרפואית התייחסות לפצעי דקירה. העד הסביר כי המתלוננת סיפרה שהנאשם דקר אותה, אך הדבר לא נזכר בתיעוד הרפואי. כשנשאל אילו פעולות ביצע על מנת לבחון את הטענה, השיב כי לא ערך בירור עם הרופאים, אך ביום 26.3.23 צילם בבית החולים את החבלות והפציעות בגופה של המתלוננת, והפנה לאסופת התמונות במוצג ת/36. עוד הסביר כי בגביית עדותה של המתלוננת ביום 29.3.23 (לא הוגשה) התייחס לפצעי הדקירה באגן שמאל של המתלוננת, כפי שתועדו בתמונות (תמ' עמ' 7-8).

העד נשאל אודות חדירה למכשיר הטלפון של הנאשם, והסביר כי פעל כדין באמצעות חוקרי מחשב, לאחר שקיבל לבקשתו צו חיפוש מבית המשפט. באמצעות העד הוגש קוד הכניסה לטלפון הנייד של הנאשם, כפי שמסר הנאשם בחקירתו (נ/1). העד סיפר כי ביצע ניסיון לאתר מצלמות בזירת העבירה, והפנה לדו"ח פעולה, הנוסף על דו"חות זי"ט של חוקרי מחשב.

10. העידה רס"מ מריה שטונדה, שתמללה את הסרטון (ת/28), וערכה דו"ח תובנות מצלמות גוף (ת/46, ת/47). היא לא נחקרה בחקירה נגדית.

העידה רס"מ נופר מהרט, שגבתה הודעה מהנאשם (ת/20) והשתתפה בחיפוש שנערך במכולה, בו נתפסו, בין השאר, האלה ומספר סכינים (ת/50, ת/51). כן ערכה העדה תמלול של שיחות הנאשם עם מוקד 100 (ת/52). בחקירתה הנגדית נשאלה באשר לעדות שגבתה העדה מהמתלוננת בבית החולים (לא הוגשה). כן נשאלה באשר

לחקירתו של הנאשם, ולגרסתו כי המתלוננת נפצעה כתוצאה מנפילה על שברי זכוכית: "ת. הוא טען הרבה גרסאות, אבל זה מה שבסוף הוא אומר... שברי זכוכית, בחיפוש שערכנו לא מצאנו, לא ראינו, אחרת היינו תופסים את זה... אני הייתי בחיפוש, כן. אני באופן אישי לא ראיתי שברי זכוכית... ש. אם היו שברי זכוכית במקום, היינו (צ"ל הייתם - ג"א) תופסים אותם? ת. ברור, בהחלט. בעיקר אם היו כתמי דם או כל דבר שהיה קושר לאירוע, בהחלט שהיינו תופסים את זה" (תמ' עמ' 14 ש' 35 - עמ' 15).

העיד רס"מ עופר יוסיפוביץ, חוקר מחשב מיומן, שערך דו"ח פעולה - חדירה למכשיר הטלפון של הנאשם (ת/25), והסביר כי פעל בהתאם לצו שהתיר חיפוש בטלפון (ת/24). העד נשאל האם לצורך החדירה לטלפון, עשה שימוש בקוד שמסר הנאשם בחקירתו (נ/1), והשיב כי איננו זוכר.

11. מוצגי התביעה הוגשו בהסכמה: דו"חות פעולה ומזכרים - שוטרים שהגיעו לזירת האירוע בעקבות פנייה למוקד 100; ביקורים בבית החולים; עיכוב הנאשם; חיפוש במכולה וסביבתה; תעודות רפואיות של המתלוננת; הודעות הנאשם (שכללו בחלקן הקלטה ותמלול); שיחות מוקלטות עם מוקד 100 ותמלול; תיעוד מצלמות גוף של שוטרים ותמלול; צו חיפוש וביצוע חדירה למכשיר הטלפון של הנאשם; הסרטון שצילם הנאשם ותמלולו (מתורגם מרוסית לעברית); תמונות המכולה מבחוץ ומבפנים; תמונות האלה וסכינים שנתפסו במכולה; תמונות המתלוננת ותיעוד החבלות בבית החולים ביום 26.3.24; ביקור נוסף שערכו שוטרים בזירת האירוע בליווי המתלוננת, על מנת לאתר את חפציה; דו"חות מז"פ, שרשרת מוצג וחוו"ד מומחה, במסגרתם נמצא דם המתלוננת על גבי להב של סכין אדומה שנתפסה במכולה.

12. הנאשם העיד להגנתו (תמליל דיון מיום 14.1.24 - חקירה ראשית עמ' 20-28, חקירה נגדית עמ' 29-59, חקירה חוזרת עמ' 59-61). לבקשת ההגנה, נערכה הפסקה בת כמחצית השעה עובר לתחילת פרשת ההגנה.

ב"כ הנאשם ביקשה להסתפק בהודעותיו של הנאשם במשטרה חלף חקירה ראשית. בית המשפט ביקש לברר עם הנאשם האם הוא מבין את משמעות החלטתו, לווטר על מסירה עדות בבית המשפט, ולהתחיל מיד בחקירה נגדית. הנאשם בתשובה החל להעיד ולמסור את גרסתו. להלן דבריו כפי שנאמרו ברצף: הנאשם: "השופט, מה שמדובר שם, מדובר שכאילו אני תקפתי את הבחורה, והם רוצים לדעת למה לא הודעתי להם מההתחלה שאני הייתי מכיר את הבחורה, הם רושמים שם, ביום שישי כאילו היא הייתה אצלי. זה לא היה ביום שישי כבוד השופט, זה היה ביום שבת, היא באה והלכה וחזרה עוד הפעם. אני הייתי מסטול באותו יום כבוד השופט, הייתי בתוך הקרוואן... כי חזרתי בארבע וחצי, הבחורה באה אלי בסביבות חמש וחצי, שש, ישבה שם. אחר כך היא הלכה, היא שתתה והלכה חזרה, כי אני לא שמתי לה גבולות כבוד השופט, הקרוואן היה פתוח אם הם צילמו ויש לה מצלמות, הם היו רואים בתוך הקרוואן יש פתח, החלון הקטן שהייתה יכולה לצאת גם ממנו אם זה היה סגור כבוד השופט. כמו שהם אומרים אבל הדלת לא הייתה סגורה כבודו השופט, הבחורה פשוט לא הייתה יכולה להישאר בלעדיו שם בשום פנים ואופן כי מדי פעם היו באים לעשות ביקורת, אז אם אני לא הייתי שם והיא הייתה שם, היו שואלים מתי איפה אני וכל פעם יש שם ביקורת, גם מבחינת עיריית נתניה שנמצאים במשמר החופים וגם אני שאני שמרתי על הצידים שלה נמצא בתוך הבניית אתר. עכשיו, הם אומרים שהיא לא הייתה יכולה לצאת והיא הייתה אצלי... הבחורה הייתה פצועה והיא באה באותו יום, שתיתי איתה, שתתה איתי ואני הייתי מסטול כבוד השופט שתינו איתה 4.5 ליטר וודקה, כבוד השופט והם אומרים שהיא לא שתתה בכלל, שהיא שתתה קצת, היא לא הייתה שתתה קצת. בגלל שהיא שתתה היא קיבלה ממני שתי כאפות כי היא נפלה עם הדברים,

זכויות שהיה בתוך הארון שהם צילמו, אם תסתכלו בתמונה, אם אתם תראו לי אני אראה לכם בדיוק איזה תמונה, על מה היא הפילה, והיא נפלה, כל הזכויות הם לא חיפשו את הזכויות כבוד השופט. הם היה מטרה שלהם למצוא את הסכין ולמצוא את האלה, שהאלה מוכר להם, הם לא חיפשו את הזכויות, הזכויות אמרתי להם מההתחלה בחקירה שזה היה נמצא מול הקרוואן, בתוך הרצפה. אני אספתי את הדברים ושמתי אותם שם, בגלל שהיא קיבלה את שתי הכאפות, אנחנו התווכחנו איתה שהיא הלכה מהצד, חזרה, אומרת אני רוצה להישאר אצלך תקפו אותי, היא נתנה לי את הסיפור ואני התקשרתי למשטרה באותו יום מהרצון, היא לא רצתה גם שאני אתקשר, כי אולי היא ידעה שהיא אומרת משהו, אני הייתי באותו זמן מסטול כבוד השופט. אני לקחתי, הזמנתי משטרה כי לא רציתי לקחת שום אחריות עליה, על הבחורה הזאת במצב שהיא הייתה פצועה ואני הזמנתי משטרה, הזמנתי אמבולנס, אז היא דיברה מהטלפון שלי, אני השתתפתי. זה דבר היחידי שאני שיקרתי בעדות כי אני פחדתי את כל הדברים שיפלו עליי מרוב הפחד, כמו שעכשיו התהפך עליי נגדי כל הדברים האלה, זה מה שאני פחדתי כבוד השופט".

13. בשלב זה השיב הנאשם לשאלות באת כוחו בחקירה ראשית:

(-) הנאשם כפר בטענה כי כלא את המתלוננת במכולה. הוא הודה כי ניתן לנעול את המכולה באמצעות המנעול שהוחזק במקום, אלא שלשיתו, עדיין ניתן לצאת מהמקום מחלון קטן שנמצא בו (תמ' עמ' 22 ש' 16 - עמ' 23 ש' 2).

(-) הנאשם טען כי הכיר את המתלוננת בין 4.5 חודשים ל-5 חודשים, וכי בשלושת החודשים האחרונים המתלוננת התגוררה עמו במכולה, "אבל עדיין היא הייתה מתי שרוצה יוצאת הולכת חוזרת, כי אי אפשר היה לסגור אותה כל הזמן, היא הייתה צריכה להיכנס לשירותים, מקלחת וכמו שאין לי בקרוואן לא מקלחת לא שירותים, אז היא הייתה הולכת איפה שכל המסעדות" (תמ' עמ' 23).

(-) הנאשם טען שהמתלוננת לא עבדה בתקופה בה חיו יחד (תמ' עמ' 23 ש' 22-27).

(-) הנאשם טען כי המתלוננת סובלת מבעיה קשה של התמכרות לאלכוהול, "יותר גרוע משלי כבוד השופט". לדבריו, ביום האירוע שבו הרבה מאוד אלכוהול (תמ' עמ' 24 ש' 27-37).

(-) לטענת הנאשם, היכה את המתלוננת על מנת למנוע ממנה להשתכר. לדבריו, זו הסיבה בגינה צילם את הסרטון: "אני נתתי לה שתי כאפות והבאתי לה בגלל שהיא שתתה ואמרתי לה אל תשתי. ומה שמדברים על סרטון כבוד השופט, אני צילמתי אותה ואני עוד אומר לה 'את רוצה לשתות עוד' היא אומרת 'לא', אני לא רוצה יותר לשתות, אמרתי אולי נמשיך עוד לשתות? אז היא אומרת לא אני לא רוצה לשתות. ואני רציתי להראות לה, ואנחנו ראינו את הסרטון אחרי זה. היא ראתה את הסרטון כבוד השופט, היא ראתה. כב' השופט: זה סרטון שאתה צילמת, נכון? ת: כן. צילמנו בינינו, אני צילמתי בשביל להראות לה שהיא תראה את זה שלא נראית יפה ולא מתאים לה תראי איפה את מגיעה. ש: מהאלכוהול אתה מתכוון? ת: כן, מאלכוהול, בטח מאלכוהול... (תמ' עמ' 24 ש' 38 - עמ' 25).

(-) הנאשם נשאל האם התקשר למשטרה יום אחרי שהיכה את המתלוננת, והשיב שעשה זאת באותו היום בשעות הערב (תמ' עמ' 26 ש' 3-7).

(-) הנאשם כפר בטענה שהורה למתלוננת לספר שתקפו אותה. לדבריו, היא לא רצתה להזמין את המשטרה, וכל בקשתה, שיאפשר לה להמשיך לשתות לשוכרה. לטענתו, המתלוננת פחדה כי המשטרה תגרש אותה מהארץ, ולכן העלילה עליו: "היא פשוט פחדה מהמשטרה שתבואו ויקחו אותה לחוץ לארץ, כבוד השופט בגלל זה היא התחילה לספר את הסיפורים. אני לא תקפתי אותה היא יודעת ששתי כאפות היא קיבלה והיא זוכרת אותם טוב מאוד" (תמ' עמ' 26 ש' 28-8). הוא הוסיף וטען כי המתלוננת אוהבת אותו, ושהלינה עליו כי הייתה מעוניינת לשהות במקלט לנשים מוכות (תמ' עמ' 27 ש' 28 - עמ' 28 ש' 28).

(-) הנאשם טען כי המתלוננת הוכתה על ידי בני זוג קודמים, בארץ וברוסיה (תמ' עמ' 26 ש' 29 - עמ' 27 ש' 6).

14. תשובות הנאשם בחקירתו הנגדית:

(-) הנאשם הודה כי שיקר בחקירותיו הראשונות במשטרה, כשטען כי איננו מכיר את המתלוננת, בעוד השניים חיו בזוגיות כ-4-5 חודשים, וכי המתלוננת נהגה ללון עמו בהתאם לרצונה (תמ' עמ' 29 ש' 7-23).

(-) הנאשם נשאל אודות טענותיו בחקירתו במשטרה, באשר לאנשים שהגיעו מהים ותקפו את המתלוננת (להלן: גרסת התוקפים מהים). הנאשם כפר בטענה שמדובר בסיפור שקרי. לדבריו, בני הזוג התווכחו, המתלוננת יצאה מהמקום, שבה מאוחר יותר, אמרה לו שתקפו אותה, המשיכה לשתות ("נופלת עם הבקבוקים"), אז אני התעוררתי, אז אני נתתי לה כאפה. אחרי שהיא הייתה יושבת שם בזכויות, הרמתי אותה שמתתי אותה במיטה. רק הזמנתי משטרה בגלל מה שהיא סיפרה. נכון אני לא חשבתי ששתי כאפות האלה זה יגיע למצב הזה, אבל מה שהיא סיפרה ומה שהיא, אני גם לא משקר, כי גם זה מה שהיא אמרה, שהיו שם בכיוון הים... " (תמ' עמ' 29 ש' 25-39).

(-) לטענת הנאשם, כשהגיעה המתלוננת שתויה, היא כבר הייתה חבולה, אלא שהוא לדבריו לא ראה בשלב זה את הסימנים על גופה, אלא לאחר שהתיישרה במיטה והסירה את חולצתה (תמ' עמ' 30 ש' 1-18).

(-) לטענת הנאשם, הוא ראה את המתלוננת נופלת על זכויות לפני שהיכה אותה בפניה ("כאפות היא קיבלה אחרי"), אך הוא לא ראה אותה נחתכת (תמ' עמ' 30 ש' 19 - עמ' 31 ש' 7).

(-) הנאשם אישר כי הוא שצילם את הסרטון. לטענתו, המתלוננת "הייתה מסטולה... לא הייתה מעולפת... לא היתה יכולה לעמוד על הרגליים". הנאשם לא אמר למתלוננת שהוא מצלם אותה כשהיא עירומה, אך היא ראתה שהיא מצולמת. הנאשם הודה כי לא ביקש את הסכמתה של המתלוננת לצלם אותה במצבה. באותה הנשימה טען הנאשם כי

נגע במתלוננת בהסכמתה (תמ' עמ' 31 ש' 10 - עמ' 32 ש' 18, עמ' 34 ש' 33 - עמ' 35 ש' 19).

(-) הנאשם עומת עם פער הזמנים של קרוב ליממה בין מועד צילום הסרטון, בלילה שבין שישי לשבת, לבין המועד בו התקשר למשטרה, למחרת היום, בלילה שבין שבת לראשון. לטענתו, איננו זוכר את הזמנים (תמ' עמ' 32 ש' 19 - עמ' 33).

(-) הנאשם עומת עם טענתה של המתלוננת, כי היכה אותה כיוון שחשד שהיא בוגדת בו. הוא הכחיש את הטענה מכל וכל, ואמר שכעס עליה בשל כך ששתתה. עד כדי כך כעס, שירק "סמוחטה, חבל הזמן" לתוך כוס הבירה שהמתלוננת שתתה, והכל על מנת להניא אותה מלשתות לשוכרה (תמ' עמ' 34 ש' 14-1). הנאשם עומת בהקשר זה עם דבריו בסרטון, כשפנה לקהל צופים מדומה, ותהה כיצד המתלוננת יכולה לאהוב אותו "אחרי שחמישים איש מזיינים אותה". לטענתו, "אני לא התכוונתי שהיא יוצאת עם מישהו, אני אולי דיברתי שטויות מתוך שתייה...". (תמ' עמ' 38 ש' 14-1).

(-) הנאשם עומת עם דבריו בסרטון, על כך שהיכה את המתלוננת ודקר אותה בסכין. הוא לא התכחש לאמירת הדברים, אך טען כי לא ביצע את המעשים עליהם סיפר בסרטון. הוא לא ידע להסביר מדוע אמר את הדברים (תמ' עמ' 35 ש' 20 - עמ' 36 ש' 24).

(-) הנאשם התבקש להסביר את סימני הדקירות על המתלוננת, וטען כי אלו יכלו להיגרם כתוצאה מנפילתה על כוסות במכולה. כשעומת עם העובדה שדם המתלוננת נמצא על סכין שנתפסה במכולה, ועם מילותיו בסרטון "תקעתי בה סכין", המשיך לכפור בטענה כי דקר את המתלוננת. "ש: אז איך הגיע הדם שלה? ת: אולי מתי שהיא קמה, אולי שטפטף לה, אני לא יודע, אני לא ראיתי את זה" (תמ' עמ' 37 ש' 13-14).

(-) הוצגו לנאשם תמונות האלה וסכינים שנתפסו במכולה (ת/33, ת/35), והוא אישר כי הן שייכות לו (תמ' עמ' 39 ש' 2-5).

(-) הוצגה לנאשם תמונת המכולה מבפנים, והוא הצביע על החלון שלטענתו ממנו יכולה הייתה המתלוננת לצאת (ת/33, תמונה עליונה משמאל, תמ' עמ' 39).

(-) הנאשם כפר בטענה כי תקף את המתלוננת באופן המתואר בכתב האישום. כשנשאל איך נגרמו לה החבלות, השיב: "אני לא יודע, תשמעי היא הייתה יוצאת מסטולה, מקום הזה של אתר בניין, מתי שהלכה אולי היא עברה, אולי היא עברה מהגדר, אני לא יודע. תשאלו אותה. אני לא יודע אני גם הייתי מסטול, אני הייתי בחדר". הוא שב וביקש מהתובעת ומבית המשפט לשאול את המתלוננת כיצד נגרמו לה החבלות, ואישר כי שמע את גרסתה בבית המשפט, לרבות בחקירה נגדית ממושכת, גם בשאלות שהנאשם עצמו ביקש מבאת כוחו לשאול את המתלוננת. לטענתו, "אם אני הייתי מרביץ לה עם אלה, אף אחד לא היה מתערב באותו רגע? הרי שם כל הזמן אנשים באים תופסים דגים צעקה שלה, זה היה מספיק שהבן-אדם עובר במדרגות, אולי שומע אותה כבוד השופט?" (תמ' עמ' 40).

(-) הנאשם אישר כי המקום בו הוצבה המכולה הוא אתר בנייה (תמ' עמ' 40 ש' 35-37).

(-) גרסת התוקפים מהים. כאמור, הנאשם טען כי המתלוננת היא שסיפרה לו על כך, וביקשה שיזמין משטרה (תמ' עמ' 41 ש' 5-24). הוא הלין כי המתלוננת שיקרה בטענתה שהוא זה שהורה לה למסור את הגרסה. לטענתו, לו יש מה להפסיד אם ישקר - מקום עבודתו, מגוריו ופרנסתו. המתלוננת מנגד, חסרת מעמד בישראל, ולכן לא היה לה מה להפסיד (תמ' עמ' 41 ש' 25-34).

הנאשם עומת עם דבריו לשוטרים בשטח (ת/5), לפיהם התעמת בעצמו עם התוקפים מהים, ואף נחבל כתוצאה מכך. הנאשם: "לא קיבלתי מכות". לשאלה אם ראה את התוקפים מהים, השיב: "אם הייתי רואה אותם וכמו שהיא סיפרה תוקפים אותה אני הייתי קופץ עליהם". לשאלה האם שיקר לשוטרים בשטח, השיב: "יכול להיות מהשתייה, לא יודע". הוא עומת עם הודעותיו במשטרה, גם בהן סיפר שראה את התוקפים מהים. לדבריו, "אולי אני הייתי מסטול, לא זוכר". הוא עומת עם העובדה שאפילו בחקירתו השנייה, 4 ימים לאחר האירוע (ת/19), סיפר שראה כיצד תקפו את המתלוננת. על כך השיב כי "אני לא הייתי באותו רגע איך שתקפו אותה", אך סירב בכל תוקף להודות כי שיקר לשוטרים (תמ' עמ' 41-46).

(-) הנאשם עומת עם השינוי הפתאומי בגרסתו במשטרה, לאחר שבחקירתו השלישית הוצג לו הסרטון שצילם, הודה כי שיקר כשהכחיש את הקשר הזוגי עם המתלוננת (תמ' עמ' 46 ש' 28-31).

(-) הנאשם התבקש להסביר את מצבה של המתלוננת בזמן שצילם אותה, ואת הסיבה לצילום הסרטון. תשובותיו ארוכות ומתחמקות. הוא התבקש להסביר את פציעת המתלוננת בדקירות סכין, ועמד בתוקף על טענתו כי לא עשה זאת, וכי אין ראיות לכך: "ת: סליחה שאני אומר לך, יש לך משהו להאשים אותי בדקירה? ש: אני הסברתי לך שיש דם שלה על הסכין. ת: עזבי את הדם, מה קשור? יש לה דקירה יש לה תפרים? ש: יש סימני דקירה ויש דם על סכין. ת: סליחה שאני אומר לך, אבל תראו לי שמה שיש לה קשור לדקירה" (תמ' עמ' 47-49).

(-) הנאשם עומת עם הטענה לכליאת שווא. הוא אישר כי יצא מהמכולה במהלך השבת, וכי עוכב על ידי שוטרים בנתניה כשהוא שתוי, אז נלקחו ממנו גז מדמיע ואלה (נוספת על זו שנתפסה במכולה). לטענתו, המתלוננת כלל לא נשארה במכולה במהלך השבת (תמ' עמ' 52-54).

(-) לקראת תום עדותו מסר הנאשם גרסה חדשה, לפיה צילם את המתלוננת, לאחר מכן שניהם עזבו את המכולה בנפרד, למחרת חזרה, סיפרה לו על התוקפים מהים, והוא התקשר למשטרה (תמ' עמ' 54-55).

(-) הנאשם התבקש להסביר מנין כל החבלות בגופה של המתלוננת. הוא הכחיש את עבירות האלימות הקשות שיוחסו לו, והמשיך להדגיש כי "אני נתתי שתי כאפות בפנים משמאל ולימין אני נתתי לה". לשאלה כיצד נשבר אפה, טען כי אפה נשבר בעבר.

(-) הנאשם עומת עם הסרטון שצילם, ועם מטרתו לבזות מינית את המתלוננת. "אני לא מצדיק את עצמי כבוד השופט... אני רציתי לכבד אותה ושהיא תפסיק לשתות... זה לא להשפיל אותה, לא. אל תגיד לי ככה להשפיל, לא אני ניסיתי פשוט שהיא לא מתאים לה, היא תראה את עצמה" (תמ' עמ' 56-58).

15. הנאשם נחקר בחקירה חוזרת אודות נסיבות צילום הסרטון, תוך מישוש שדיה של המתלוננת כשהיא עירומה: "ת: היא הייתה רדומה נכון מהשתייה. כב' הש' אבנון: הייתה רדומה מהשתייה ומה? רצית לטשטש אותה? ת: נגעתי בה להזיז אותה כאילו. לא היה לי אינטרס. כב' הש' אבנון: היא הייתה רדומה אז למה עשית? ת: היא לא הייתה רדומה, כבוד השופט היא הייתה מסטולה. כב' הש' אבנון: אתה אמרת שהיא הייתה רדומה. ת: היא הייתה מסטולה כבוד השופט. כב' הש' אבנון: אבל שואלת אותך עו"ד שלך, למה נגעת לה בחזה? ת: למה נגעתי לה בחזה? כדי לראות אם היא מסטולה. כב' הש' אבנון: וכשעשית את זה הבנת שהיא מסטולה? ת: לא. היא לא הייתה מסטולה. היא דיברה איתי אחרי צילום היא דיברה איתי... המטרה היא הייתה לא, רציתי לראות מה היא מסטולה או שהיא תלך לשכב, היא נשכבה ואמרה אני הולכת לישון. עו"ד קירשנברג: היא הלכה לישון? זה לא היה למטרה מינית? ת: לא הייתה למטרה מינית, היא גם אמרה לכם את זה בתוך החקירה בזמן ש(ה)שופט חקר אותה" (תמ' עמ' 59-61).

דיון

16. ראשית, נמקד את גדר המחלוקת בין הצדדים, כפי שצומצם בידי ההגנה בישיבת הסיכומים. ב"כ הנאשם אישרה כי הנאשם גרם למתלוננת לשברים טריים בצלעות בצד שמאל (בצד ימין נטען כי השברים ישנים), ומשכך הסכימה להרשעתו בעבירת חבלה חמורה. כן חזרה בה מהכפירה בעבירת תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. לדבריה, הנאשם היכה את המתלוננת בפניה בשתי מכות אגרופ, ואלו הסבו לה המטומות מעל העיניים והלחי. עוד הודתה בשמו של הנאשם במסירת ידיעה כוזבת, אלא שלשיטתה לא מוצדק להרשיע את הנאשם בעבירה זו ובשיבוש מהלכי משפט, מבלי שהמתלוננת הואשמה אף היא בעבירות אלו. ההגנה עמדה על כפירתה בעבירות הפציעה בנסיבות מחמירות, כליאת שווא ומעשה מגונה. יודגש כי ההגנה אישרה, בהגנותה, כי בית המשפט מוסמך להרשיע את הנאשם בעבירת מעשה מגונה, שלא יוחסה לו בכתב האישום, ולא טענה כי נמנעה מהנאשם האפשרות להתגונן בפני עבירה זו. אציין בהקשר זה כי בסיכומיה ביקשה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה של מעשה מגונה, בגין ביזויה של המתלוננת במהלך צילום הסרטון. לדבריה, בעקבות הערות בית המשפט בפתח ישיבת ההוכחות, קיבלה המאשימה הסמכה פרטנית מהפרקליטות לעתור בתיק זה להרשיע את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה.

17. חרף צמצום גדר המחלוקת שנעשה, כאמור, רק בישיבת הסיכומים, מצאתי לבחון בהכרעת הדין את העבירות כולן, ללא הנחות. אקדים את המאוחר ואומר כבר עתה: המאשימה עמדה בנטל שלקחה על עצמה, והוכיחה את אשמתו של הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו, לרבות בעבירה של מעשה מגונה. בתמצית: מצאתי את עדותה של המתלוננת מהימנה, לבטח בעיקריה, והיא נתמכת בראיות מסייעות למכביר. עדותו של הנאשם, מנגד, מחוררת פְּכָבְכָה, מניפולטיבית, מגמתית, מתחכמת, מתפתחת, ואם לא די בכך, נסתרת בהודאתו המצולמת של הנאשם בסרטון.

18. נצא לדרכנו בסרטון שצילם הנאשם, לכאורה מיד לאחר שביצע את מעשי האלימות הקשים במתלוננת (ת/27). נזכיר, הסרטון צולם על ידי הנאשם, באמצעות מכשיר הטלפון שלו, במכולה. הסרטון צולם בערב שבת 24.3.23.

בשעה 21:21 (דו"ח פריקת מכשיר הטלפון של הנאשם, ת/26). הנאשם דיבר אל המתלוננת, ואל קהל צופים עלום. השיח נעשה בשפה הרוסית, ובהסכמה הוגש דו"ח צפייה ותרגום לעברית (ת/28). מפאת חשיבותו יובא הדו"ח במלואו (שגיאות כתיב תוקנו - ג"א):

אישה שוכבת עירומה על המיטה, נראית מעולפת, עם עיניים סגורות, בקושי מזיזה את הגוף, עם סימני אלימות, שטפי דם בפנים ובגוף. גבר: תדברי מה? לא תשתי יותר? אישה - מזיזה את הראש: לא. גבר: לא? לא תשתכרי? תגידי ארתור אני לא אשתכר יותר. אישה: ארתור אני לא אשתכר יותר. תכסה אותי עם שמיכה. גבר: ובלי שמיכה תשתכרי? אישה: לא אשתכר. גבר נוגע בידו בשדיה של האישה. גבר: אולי נשתה עוד? אישה: תכסה אותי קר לי. גבר: קר? אישה - מזיזה את הראש: כן. שפתיה רועדות. גבר: למה קר לך? השתכרת? הגבר מקרב את המצלמה לפניה של האישה, נראים סימני דם מאפה, סימני דם באזור הפה, סנטר, גבה שמאל. עיניה נפתחות ומתגלגלות. אישה: קר לי. הגבר שם את המצלמה על פניה ואומר: "זה הפנים שלה, עיניים שלה, אני דפקתי לה מכות". מעביר את המצלמה לאזור האגן ואומר: "זה התחת שלה, תקעתי בה סכין". נראה חתך טרי עם דם. ממשיך לדבר: "בקיצור אחים שלי, ילדונת לא מוצדקת הסתובבה עם כל אחד, הייתי חייב לתת לה מכות, קרעתי אותה והיא אומרת לי שהיא אוהבת אותי. תגידי חברים אחרי ש-50 איש מזיינים אותה את ה-51 היא יכולה לאהוב? מה אתם חושבים? תגובות שלכם? אם 50? 50 (סוקי בלאט) גם ערבים.

19. הנאשם אישר כי הוא שצילם את הסרטון, כי הוא הדובר, וכי המתלוננת היא המצלמת. בעדותו לפני התכחש הנאשם לדבריו המובהקים והחד-משמעיים בסרטון, וטען כי אין לייחס להם משמעות, הואיל והיה שיכור. התכחשותו נדחית בשתי ידיים. הנאשם - בגרסה מתועדת שניתנה מיד לאחר שתקף בברוטליות את המתלוננת, סיפר מפיו וביוזמתו אודות מעשיו, זאת תוך כדי ביצוע מעשים מגונים לכאורה במתלוננת. ניתן להתייחס לסרטון כאל ראשית הודיה, המהווה משום ראיית סיוע לעדותה של המתלוננת (יודגש: אין חולק על כך שניתן להסתפק בעדותה של המתלוננת, וכי איננו נדרשים לתוספת ראייתית). בפועל, הסרטון עולה כדי הודאה מצולמת של הנאשם במעשים הקשים שביצע במתלוננת. במילותיו שלו: "אני דפקתי לה מכות" - תוך התמקדות של המצלמה בפניה החבולים של המתלוננת. "זה התחת שלה, תקעתי בה סכין" - תוך שהנאשם מסובב את המתלוננת על צדה, ומתמקד בישבנה, באזור בו נראים חתכים טריים ומדממים. "הייתי חייב לתת לה מכות, קרעתי אותה".

אם תמונה שווה לאלף מילים, הרי שהסרטון משקף באופן שאיננו משתמע לשתי פנים את מעשיו של הנאשם. התייעוד קשה. הלב נכמר ויוצא אל המתלוננת שצולמה כשהיא עירומה, חבולה ופצועה בכל חלקי גופה, פניה נפוחים ומעוותים כתוצאה מאלימות קשה. היא שוכבת חסרת אונים, הכרתה מעורפלת, בקושי מגיבה, מתחננת לנאשם שיכסה אותה, כי קר לה. הנאשם בסאדיסטיות משולבת בביזוי מיני גוער במתלוננת, נוזף בה על כך ששתתה לשוכרה, מזיז את גופה מצד לצד משל הייתה בובת סמרטוטים, חופן את שדיה וממששם בזה אחר זה, דורש מהמתלוננת להתחייב בפניו כי לא תשתכר יותר, מספר לקהל צופים עלום אודות מעשיו הברוטליים במתלוננת, ואפילו הסביר מדוע העניש את המתלוננת - היא בגדה בו עם אחרים, ולכן "הייתי חייב לתת לה מכות, קרעתי אותה". באין מחלוקת אודות מהימנות הסרטון, עולה מאליה השאלה על מה ולמה בחר הנאשם לנהל את משפטו. השאלה נותרה ללא מענה.

20. עדותה של המתלוננת נמסרה בטון שקט, יציב, עגמומי. היא סיפרה אודות מערכת היחסים בינה לבין הנאשם,

תיארה בפירוט את אירועי האלימות מושא כתב האישום, כיצד חבל בה בכל חלקי גופה בידיו, ברגליו, באמצעות אלה, וכיצד דקר אותה מספר פעמים בישבנה. היא סיפרה כיצד גרר אותה החוצה מהמכולה והיכה אותה כשהיא על הארץ, וכיצד גרר אותה בחזרה פנימה והמשיך להכותה. המתלוננת דחתה מכל וכל את טענות הנאשם, כי נחבלה כתוצאה מאלימות שספגה מבני זוג קודמים. אם כבר, סיפרה בחקירתה הנגדית כי אין זו הפעם הראשונה שהנאשם היכה אותה, אלא שזו הפעם חוותה אלימות קיצונית. עדותה של המתלוננת נמסרה במתינות. ניכר כי לא חפצה להרע לנאשם, או להשחירו. היא סיפרה - ביוזמתה, כי כלל לא הייתה מעוניינת שיעצר: "ש. למה את לא הולכת לבית חולים בבוקר? למה את לא מבקשת ממנו שייקח אותך לבית חולים בבוקר? ת. לא רציתי שיעצרו אותו" (פר' עמ' 24 ש' 2-4).

המתלוננת צפתה בגבורה בסרטון הקשה שהוצג לה ע"י ב"כ המאשימה. היא לא זכרה את צילום הסרטון, והסבירה כי הדברים מעורפלים בזכרונה: "ש. מה קרה אחרי שהפשיט אותך? ת. שם אותי על המיטה ואמר שאני אלך לישון. זה מה שאני זוכרת קצת מעורפל. ש. מה קורה אחרי שאת הולכת לישון? ת. קצת נרדמתי לפרק זמן קצר, ואז כנראה צילם אותי. באותו רגע חשבתי שנדמה לי שמצלם אותי, כי לא הייתי בהכרה מלאה, היו לי כאבים מאד חזקים בראש ולא כ"כ הבנתי את המצב. אח"כ התברר שכן צילם... ש. מה ענית לו? ת. אני לא זוכרת" (פר' עמ' 19 ש' 13-24). הסבריה של המתלוננת ומידת יכולתה, המוגבלת, לזכור את צילום הסרטון, מתיישבים להפליא עם הסיטואציה האיומה בה היא נראית בסרטון - עירומה, חבולה ופצועה, בהכרה גבולית, בקושי מסוגלת להשיב לפנייתו של הנאשם, העושה בה כרצונו. ברי כי לא היה באפשרותה להתנגד לו. גם הנאשם, בעדותו, אישר כי המתלוננת "הייתה מסטולה... לא הייתה מעולפת... לא הייתה יכולה לעמוד על הרגליים" (תמ' עמ' 31 ש' 15-17). הסבריה של המתלוננת באשר לנסיבות צילום הסרטון, תואמים להתרשמותי כי הקפידה לדייק בתשובותיה, ונזהרה מפני אמירת דברים שאינם זכורים לה.

21. המתלוננת הצביעה על תמונות המכילה העלובה, המוזנחת והמלוכלכת בה התגוררה עם הנאשם בחוף הים. היא תיארה כיצד נעל אותה הנאשם בפנים, ובחקירתה הנגדית הסבירה כי ניסתה לצאת ממנה, ללא הצלחה (פר' עמ' 35). גם בהקשר זה נמנעה מלהקציץ את הסיטואציה. בניגוד לנטען בכתב האישום, כאילו הנאשם הותירה לבדה במכולה כ-24 שעות, העידה כי הנאשם שב מדי פעם למקום, ועסק בענייניו, ואף איפשר לה לצאת בשבת בבוקר על מנת לעשות את צרכיה. הנאשם, מצדו, כפר בטענה כי כלא את המתלוננת, אך באותה הנשימה אישר כי הסתובב בשבת בלעדיה כשהוא שתוי, ועוכב על ידי שוטרים. כן העיד כי נהג לנעול את המכולה כשיצא ממנה, אלא שלדבריו, המתלוננת יכולה הייתה לצאת דרך חלון קטן שהיה במקום: "ת: מנעול זה אנחנו הבאנו מתי שאני הייתי סוגר, מתי שאני יוצא לכיוון העיר. זה מתי שהם לא היו נמצאים בזמן המקום של העבודה שהבעל הבית הם נמצאים למטה. ש: יש מפתח למנעול? ת: המנעול הוא לא טוב, הוא לא תקין. ש: זאת אומרת שאי אפשר לנעול אותו עם מפתח? אני רוצה להבין. ת: אפשר לסגור אותה אבל בכוחות חזקות, זה לא סתם לסגור אותה, אפשר לסגור אותה, אבל. ש: אפשר לסגור אותו עם מפתח? ת: אפשר לסגור אותו, אבל אי אפשר לסגור את הקרוואן. ש: המנעול יכול לנעול את הקרוואן? ת: המנעול יכול לנעול את הקרוואן, אבל עדיין יש פתח לכניסה לקרוואן. כב' הש' אבנון: מאיפה? ת: מהחלון. כב' הש' אבנון: מהחלון, חלון קטן? ת: קטן הזה, כן. כב' הש' אבנון: החלון הקטן, הבנתי. ת: זה חלון בדיוק כבוד השופט זה כמו, בוא נגיד ככה, מפה לפה ויש שם מקום לירידה בדיוק לחול, היא ירדה מתי שרצתה להיכנס, היא ידעה את המקום היא פעם בהתחלה הייתה באה הולכת חוזרת, היא לא הייתה קבוע אצלי גרה, כבוד השופט. היא הייתה הולכת מתי שבא לה ומתי שחוזרת, לא היו לנו התחייבויות כבוד השופט" (תמ' עמ' 22 ש' 19 - עמ' 23 ש' 2).

הנה כי כן, טענתה של המתלוננת, כי הנאשם נעל אותה בתוך המכולה ועזב לענייניו, מקבלת חיזוק דווקא בעדותו של הנאשם. סגירתה של המכולה בדרך שאיננה מאפשרת פתיחתה מבפנים נתמכת גם בדו"חות פעולה ותמונות (ת/9 + ת/50 - היה צורך לפרוץ את המנעול כדי להיכנס למכולה לצורך ביצוע חיפוש, ת/30 + ת/54 - תמונת המנעול, ת/40 - המנעול נפתח במשיכה חזקה).

הנאשם טען, כאמור, כי המתלוננת יכולה הייתה לצאת מהמכולה דרך החלון. בחקירתו הנגדית הצביע על תמונת החלון (תמ' עמ' 39, ת/33 - תמונה עליונה משמאל, וראו גם ת/31 בצד שמאל בקצה התמונה). טענתו זו של הנאשם איננה שקולה כנגד תלונתה של המתלוננת, כי הנאשם כלא אותה בקרוואן. אם כבר, תשובותיו של הנאשם בסוגיה זו דווקא מחזקות את עדותה של המתלוננת. ראשית, מכיוון שהמתלוננת כלל לא עומתה בחקירתה הנגדית עם גרסתו זו של הנאשם. שנית, מכיוון שגרסתו של הנאשם בענין זה כבושה, והועלתה לראשונה בעדותו בבית המשפט. שלישית, מכיוון שה"חלון" עליו הצביע הנאשם - נחזה בתמונות המכולה כפתח קטן מאוד. ניתן לראותו גם בסרטון מצלמת הגוף של מפקח זאב יהב (ת/21 - תקליטור תיעוד מצלמות גוף, דו"ח פעולה המסתיים בספרות 1132, סרטון המסתיים בספרות 67af01 מונה 13:35). ייתכן שניתן להשתחל דרכו במאמץ ובקושי, ואיני קובע מסמרות בענין זה. ברם, במצבה הפיזי העגום של המתלוננת כעולה מהראיות (סרטון + תמונות + תעודות רפואיות), לבטח לא ניתן לקבל את טענת ההגנה, לפיה קיומו של פתח במכולה מקים לנאשם הגנה מפני עבירה של כליאת שווא.

22. עדותה של המתלוננת לפניי מקבלת חיזוק אף באמרותיה לשוטרים. אמנם, תחילה נצמדה לגרסתו של הנאשם, כאילו הותקפה בידי שלושה סודנים או אריתראים שרצו לאנוס אותה וברחו בסירה, אך לאחר תשאל קצר ברוסית סיפרה כי הנאשם הוא שתקף אותה, והוא שהמציא את גרסת התוקפים מהים, על מנת להרחיק עצמו ממעשי האלימות (דו"ח פעולה ת/5, דו"ח תובנות ת/47).

כן נתמכת עדותה של המתלוננת בתיעוד הרפואי (ת/10-17), בתמונותיה ותמונות החבלות (ת/36 א'-ה', ת/49). הנאשם ביקש לייחס משקל רב לכך שפציעותיה של המתלוננת כתוצאה מדקירות סכין, לא הוזכרו בתעודות הרפואיות. מנגד, טענתה זו של המתלוננת מאוששת בדבריו של הנאשם עצמו בסרטון, שם סיפר בגאווה כי "תקעתי בה סכין". אזכיר כי בסרטון אומר הנאשם את הדברים בעודו מסובב את גופה השמוט של המתלוננת, ומצלם את הפציעות בישבנה. הפציעות אף תועדו בידי רס"ב טיפנברונר (ת/36), שהתייחס לכך בעדותו לפניי (תמ' עמ' 5-8). אם בכך לא די, הרי שהסכין באמצעותה דקר הנאשם את המתלוננת, נתפסה בחיפוש שנערך במכולה, ונמצאה מגואלת בדמה של המתלוננת (ת/9, ת/34, ת/35, ת/37, ת/50, ת/51, ת/53-60). גרסתו של הנאשם, כאילו המתלוננת נחבלה מנפילה של על שברי זכוכית, איננה נתמכת בראיות כלשהן. נהפוך הוא. חיפוש שנערך במכולה וסביבתה לא העלה ממצאים שיסייעו בעדו. ראו דו"חות פעולה ת/9 + ת/50. כן ראו עדותה של רס"מ נופר מהרט (תמ' עמ' 15).

אשר לעדויותיהם של השוטרים, ב"כ הנאשם לא הלינה כנגד מהימנותם, וממילא מצאתי כי העדויות נתמכות כהלכה בדו"חות פעולה ומזכרים, בהם תועדו פעולות החקירה שביצעו. איני רואה להרחיב בענין זה.

23. בתמונת מראָה לעדותה המהימנה והמבוססת של המתלוננת, מצויה עדותו של הנאשם. אומר בעדינות כי התרשמתי שהחובה לומר אמת ולדייק בפרטים - איננה נר לרגליו. עדותו של הנאשם לפניי התאפיינה בניסיון בלתי פוסק

להרחיק עצמו ממעשיו האיומים. דא עקא, גרסתו משתנה, מתפתחת ומתעדכנת, למן הודעתו הראשונה למוקד 100, עבור בדבריו לשוטרים בשטח, המשך בחקירותיו במשטרה, וכלה בעדותו לפני. הנאשם קיבל הזדמנויות אינספור להסביר את מעשיו - ע"י החוקרים - בשלוש חקירות נפרדות, על ידי באת כוחו בחקירתו הראשית והחוזרת, ע"י ב"כ המאשימה בחקירתו הנגדית, וע"י בית המשפט. לשווא. כשהוצגו בפני הנאשם מוצגים עובדתיים שאינם מתיישבים עם טענותיו, הוא בחר לשנות את גרסתו, ולחלופין לחזור על טענות מופרכות חרף העובדה שאלו נסתרו בראיות.

24. נפתח בשיחת הנאשם עם מוקד 100, שם סיפר כי פגש בחוף הים "ילדה זאת מפוצצת בעיניים". לשוטרים שהגיעו למקום סיפר הנאשם כי "היו מספר אנשים אשר תקפו את האישה, והוא לא מכיר אותה ולא יודע איך קוראים לה...". "ארתור (הנאשם - ג"א) אמר לי לבוא איתו, וכי יראה לי איפה זה קרה. הגענו על קו החוף דרומה מתחת למלון כרמל, וטען כי זה קרה המקום הנ"ל, וכי אחד החשודים בעט לה בפנים, וכששמע אותה צועקת ברוסית הצילו, רץ והדף את החשודים, וכי הם רצו לסירת גומי עם מנוע קטן ויצאו מהשובר גלים ושטו לכיוון צפון. אמר כי לא זיהה אותם, רק שלאחד מהם היה זקן צרפתי, היו שחומי עור וחושב שהם בדואים, ושמע אותם אומרים "הטלה הטלה". על ארתור היו מספר סימני חבלה בפנים, וכששאלתי אותו מה זה, טען כי החשודים תקפו אותו בפנים ואף נשברה לו השן בצד שמאל" (דו"ח פעולה ת/5).

בחקירתו הראשונה מיום 26.3.23 (ת/18) הכחיש הנאשם קשר מוקדם כלשהו עם המתלוננת: "אין מישהי כזאת..." (ש' 33). כשהוצגו לו דבריו בפני השוטרים בשטח, השיב: "ראיתי באותו רגע סירה מנופחת עם מנוע, היא (המתלוננת - ג"א) אומרת 3 ערבים, היא אומרת אני לא יודע כלום" (ש' 51).

25. בחקירתו השנייה מיום 29.3.23 (ת/19 כולל תמליל + תקליטור ת/22) סיפר הנאשם לראשונה כי הוא מכיר את המתלוננת כחודש ימים, ראה אותה מסתובבת בחופים, ללא היכרות אישית ביניהם. לשאלה אם שוחחו אי פעם, השיב: "פעם אחת ניגשה אליי ביקשה כוס מים..." (ש' 12). לדבריו, אינו יודע מי תקף אותה: "ראיתי אותה פצועה והיה סירת גומי ממרחק" (ש' 24). לדבריו, הוא מתגורר לבדו "בקרואן קטן" בחוף הים. "אין לי בת זוג ואין לי איפה להכניס בת זוג לשם" (ש' 52-60). הנאשם אישר כי בשבת 25.3.23 בשעה 20:44 עוכב בידי שוטר ברחוב כשהוא צועק ומקלל, וכי השוטר לקח ממנו גז מדמיע ואלה טלסקופית בצבע שחור (ש' 61-74). הנאשם הכחיש מכל וכל את הטענה שהמתלוננת שהתה אי פעם אצלו בקרואן, והכחיש כי תקף אותה. "ש. ראית אולי מישהו מכה אותה? ת. ראיתי גבר עומד איתה ואני לא יודע. ש. שאלתי אם ראית מישהו מכה את --- (השם הושמט - ג"א)? ת. כן. ש. מי? ת. לא יודע מי אני לא כל כך ראיתי בחושך. התחלתי לצעוק לו הי מה אתה עושה ואז הוא ברח לכיוון הסלעים הראיתי למשטרה את המקום. --- (השם הושמט - ג"א) ניגשה אליי והיא הייתה מפוצצת... ש. כמה אנשים תקפו אותה? ת. אני ראיתי אולי אחד. אחד היה. ושתיים על סירת גומי כזאת מנופחת. ש. הם ירדו מהסירה? ת. הם לא ירדו. הוא רץ לכיוון הסלעים איפה שהדייגים עומדים איפה שבונים את השובר גלים אני לא המשכתי איתו אני נתתי לה עזרה. היה אכפת לי ממנה כי ראיתי אותה מפוצצת בפרצוף שאלתי אותה מה קרה היא אמרה תעזור לי. ש. אתה התעמתת פיזית עם התוקף שלה? ת. פיזית לא הצלחתי לגעת בו אפילו כי הוא היה 2 או 3 מטר ממני בריצה ואני הייתי בלי נעליים ולא הצלחתי לרוץ כי יש לי פצע ברגל בשורש כף הרגל" (ש' 91-104). לשאלה מאיזה מוצא האנשים בסירה השיב: "אני לא יודע מה הם, אבל צעקו אטלה או קטלה, אני לא יודע מה הם או אתיופים סודנים או ערבים, בדואים אני לא יודע" (ש' 126-127).

הנאשם הכחיש כי טען בפני השוטרים בשטח שהתעמת עם התוקפים. ברם, נזכיר כי דו"ח הפעולה ת/5 הוגש בהסכמה, מבלי שעורכו - מפקח זאב יהב, התבקש לעדות ע"י ההגנה. מכאן, תוכנו של דו"ח הפעולה התקבל כמוצג עובדתי שאיננו שנוי במחלוקת. מאליו עולה כי גרסתו של הנאשם בחקירתו במשטרה שונה בפרטים מהותיים מהגרסה שמסר הנאשם למפקח יהב.

הנאשם נשאל מדוע נמצא ציוד של המתלוננת אצלו בקרוואן, והשיב: "כי שוטרים אמרו לי תשמור עליה עד שאנחנו מגיעים. תיקחו שיחות מהמוקד" (ש' 150-149). הוא נשאל אודות הכאתה של המתלוננת באלה שנתפסה במכולה, ועל דקירתה בסכין, והזמין את החוקרים לבדוק דנ"א (ש' 196-183). הוא אישר כי הסכינים שנתפסו במכולה שייכות לו, כולל סכין עליה נמצא דם (שבהמשך זוהה כדמה של המתלוננת), ולא ידע להסביר מנין הדם (ש' 222-203). הוטחה בנאשם טענתה של המתלוננת, כי "כשאתה מתעצבן אתה שובר כלים בקרוואן שלך, שברת כוסות, צלחות, שולחן, מה תגובתך? ת. לא. כוסות שלי נפלו כשנכנסה לקרוואן היא הפילה כוס כשביקשה מים באותו שבת בערב שהזמנתי שוטרים" (ש' 278).

26. בחקירתו השלישית של הנאשם מיום 2.4.23 (ת/20 כולל תמליל + תקליטור ת/23) המשיך הנאשם בגרסתו כי איננו מכיר את המתלוננת, וכי נתקל בה לראשונה במוצאי השבת כשהיא פצועה, והזעיק את המשטרה. הוא הכחיש מכל וכל קשר מוקדם עם המתלוננת, או כי פגע בה בדרך כלשהי. כשהוצג לו ציוד של המתלוננת שנמצא בחיפוש במכולה, טען כי כשנתקל בה פצועה בפניה, היא נכנסה לקרוואן עם הציוד. בשלב זה נשאל האם ראה את תוקפיה, והשיב: "אני ראיתי איך תוקפים אותה במרחק, ושאני צעקתי הלו הלו, אני הייתי עם פנס ואלה של משמר הגבול" (ש' 56-55).

בשלב זה של החקירה הוצג לנאשם הסרטון שהוצא ממכשיר הטלפון שלו (ש' 72). לשאלה מה הוא רואה בסרטון, השיב: "שאנחנו היינו ביחסי מין" (ש' 75-74). לטענתו, "אני אומר שדקרו אותה ולא עם הסכין שלי ואני לא רואה שזה דקירה בכלל. ש. למה בכלל צילמת אותה כך? ת. בשביל להראות לה שלא מתאים לה לשתות וודקות. ש. הראית לה את הסרטון הזה? ת. כן היא ראתה. ש. מתי הראית לה את הסרטון? ת. באותו זמן אחרי שהיא הייתה יותר ערנית וחזרה לעצמה הראיתי לה ואמרתי לה לא מתאים לך לשתות" (ש' 99-93). לשאלת החוקרת, מדוע שיקר כשטען שאיננו מכיר את המתלוננת, השיב: "היינו ביחסים יומיים שלושה, לא חודש ולא חודשיים... אני אישית לא מכיר אותה" (ש' 105-100). החוקרת הקשתה על הנאשם, ושאלה אותו מדוע כמעט הרג את המתלוננת במכות, ואח"כ צילם אותה עירומה. כאן החל הנאשם לבכות: "...שבימ"ש יעניש אותי, לפחות דאגו לה איפה להיות... ש. למה אתה בוכה? ת. כי לראות שצילמתי אותה במצב כזה ורציתי לשמור עליה לעצמי (ש' 109-106). לשאלה למה תקף אותה השיב: "היא נפלה וקיבלה מכות. ש. אתה רוצה להגיד לי שבכלל לא תקפת אותה? ארתור תסתכל לי בעיניים ותגיד לי שלא תקפת אותה. ת. את האמת הבאתי לה שתי כאפות על זה שהיא שתתה הרבה" (ש' 115-112). לשאלה מתי תקף אותה, השיב שבסמוך לצילום. לשאלה כיצד תקף אותה השיב: "הבאתי לה כאפות בשפתיים". לשאלה מנין החבלות והדקירות השיב: "דקירות זה מהכוס. אני הייתי בתוך החדר שהיא קמה ללכת לעשות פיפי, ואז היא נפלה עם הכוס ואז נשבר החתיכות נפלו ומתי שהיא נפלה..." (ש' 133-130). הנאשם עומת עם דבריו בסרטון, כי היכה את המתלוננת, כי דקר אותה, כי "קרע" אותה, והשיב: "כי הייתי מסטול, המילים האלה סתם היו מילים של אלוהול, אבל לא הייתה לי כוונה להוציא את זה, זה בשביל להדליק אותה כדי שהיא לא תשתה יותר. את יכולה לשאול אותה אם אני משקר אני מוכן לקבל על זה עשר שנים" (ש' 135-134).

הנאשם עומת עם העובדה ששיקר למן תחילת חקירותיו. ת: "נכון (משפיל פניו) אני לא רוצה להשאיר אותה כך, רציתי שנהיה ביחד. ש: אתה אוהב אותה? ת: אמת. ש: רק אמת? ת: כן אני אוהב אותה מאוד היא גם יודעת שאני אוהב אותה, היא גם בעצמה אוהבת אותי. ש: אם אתה אוהבת אותה ואוהב אותה עדיין, למה תקפת אותה כך? ת: שמרתי על הילדה הזאת מכולם, אבל לא הצלחתי לשמור אותה מעצמי. בגלל שהיא שתתה זה מה שעצבן אותי כך. אין מחיר לילדה הזאת" (ש' 143-137).

הנאשם נשאל מדוע חיכה מהמועד בו תקף את המתלוננת, בלילה שבין שישי לשבת, ועד מוצאי השבת בטרם התקשר לגורמי ההצלה. תשובתו: "כי היא לא רצתה, אמרה לי ארתור עזוב את זה יעבור, ואז שאלתי אותה למה איך את סובלת האמת אני אוהבת אותך והכל יהיה בסדר... ש: ארתור, אתה מודה שתקפת את --- (השם הושמט - ג"א)? ת: כן תקפתי אותה עם כאפות, כאפות זה אני הבאתי לה. ש: כמה כאפות הבאת לה שכל הפנים שלה נראים כך? ת: שתיים, שתיים הבאתי, שתיים אבל חזקים... שתי כאפות חזקות אחד הבאתי לה הצד לחלק השמאלי של הפנים שלה ואת הכאפה השנייה הבאתי לה בשפתיים... מצטער שלא הודיתי מה שעשיתי מהתחלה הייתי מקצר זמן, לך וגם לעצמי...". הוא נשאל שוב מדוע המתין עד מוצאי השבת בטרם התקשר למד"א, והשיב: "הזמנתי אבל היא לא רצתה...". לשאלה אם הוא מבקש להוסיף משהו בסיום חקירתו, השיב: "שאני מתחרט שלא עשיתי את לפני כן, יותר מוקדם הייתי צריך להזמין ולא להקשיב. ש: על זה שתקפת אותה וגרמת לה לחבלות חמורות מה יש לך להגיד? ת: שאני מניאק ואם אלוהים ייתן לי אני רוצה להתחתן איתה ועם כל הנזק כמו שהיא אני מוכן לחיות איתה ולא יפגע יותר. ש: השאלה אם היא מוכנה לחיות איתך אחרי שתקפת אותה וגרמת לה לחבלות חמורות בכל גופה? ת: היא תרצה, תשאל אותה, גם אז היא אמרה לי ארתור זה יעבור, אתה יודע שאני אוהבת אותך, וגם אחרי שתקפתי אותה היא אמרה שהיא אוהבת אותי. תגידי ל--- (השם הושמט - ג"א) שאני אוהב אותה ושאיני מצטער ושתסלח לי" (ש' 162-146).

27. עינינו הרואות - במהלך חקירתו השלישית, לאחר שהוטח בנאשם הסרטון, הוא חזר בו מהכחשת הקשר עם המתלוננת, וחזר בו מטענתו כי לא תקף אותה. בצד זאת, חרף הפגיעות הקשות במתלוננת, הנאשם טען, באופן מופרך וחסר יסוד, כי החבלות והפציעות בגופה של המתלוננת נגרמו כתוצאה משתי "כאפות חזקות", וכן מנפילתה של המתלוננת על הארץ. הוא אישר את מועד ביצוע מעשי האלימות - בערב שבת, הודה כי המתין עד מוצאי השבת בטרם התקשר לכוחות ההצלה, והביע צער על כך. מה רבה הפליאה, אם כן, כשבעדותו בבית המשפט המציא הנאשם גרסה חדשה, לפיה נפגש אמנם עם המתלוננת ביום שישי (אז גם צילם את הסרטון), אך היא עזבה את הקרוואן, ושבה למחרת במוצאי השבת כשהיא פצועה, או אז הזמין את השוטרים. זאת ועוד: הנאשם בעדותו כפר בטענה כי מסר למטרה מצג שווא בכל הנוגע לגרסת התוקפים מהים, תיאור שלטענתו סיפרה לו המתלוננת במוצאי השבת. הוא נותר איתן בגרסתו (מחקירתו השלישית), כי תקף את המתלוננת בשתי כאפות חזקות בפניה, ולדבריו, איננו יודע כיצד נגרמו לה החבלות הרבות והפציעות בגופה. לא אחזור על התמיהות הרבות העולות מגרסאותיו של הנאשם בעדותו לפניי, ואסתפק בכך שאומר כי כמעט בכל סוגיה נתפס הנאשם באמירות שאינן אמת, הנסתרות בראיות אובייקטיביות.

28. לנוכח המקובץ, בהסתמך על עדותה של המתלוננת, אותה מצאתי כמהימנה; בהסתמך על הראיות שהתקבלו לתיק החקירה, אשר לא נסתרו על ידי הנאשם, ומאששות את גרסת המתלוננת; בהסתמך על עדויות השוטרים; ובהינתן מידת המהימנות הנמוכה (מאוד) שמצאתי לקבוע בעניינו של הנאשם - הנני קובע כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את מלוא העובדות המפורטות בכתב האישום - הן בחלק הכללי והן בפרק העובדות, בכפוף לשני שינויים קלים: האחד - מסגרת הזמנים בסעיף 9 לפרק העובדות (כליאת שווא). הנאשם עזב את המכולה לאחר שתקף בברוטליות את

המתלוננת, חבל בה ופצע אותה, והותירה כשהיא נעולה בתוכה, אלא שהוא שב למקום למחרת בבוקר, איפשר למתלוננת לצאת כדי לעשות את צרכיה, ומאוחר יותר שב ונעל אותה בתוך המכולה עד מוצאי השבת, אז התקשר למוקד 100. השני - חלק מהשברים בצלעותיה של המתלוננת אובחנו כשברים שנגרמו ככל הנראה באירוע מוקדם יותר, ורק חלקם אובחנו כשברים טריים.

מסגרת נורמטיבית

29. חבלה חמורה: הנאשם חבל במתלוננת קשות, במכות אגרופ בכל גופה, בבעיטות בכל גופה, והיכה בה נמרצות באלה. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת, בין השאר, שברים טריים בצלעותיה, לרבות שבר מרוסק, וכן שבר באפה. מעשים אלה עונים על הגדרת העבירה. ב"כ הנאשם, בסיכומיה, אישרה כי כך הדבר.

פציעה כשהעבריין מזוין: הנאשם דקר את המתלוננת בסכין שלוש פעמים באזור האגן, וגרם לה לחתכים מדממים. מעשים עלה עונים במישרין על הגדרת העבירה.

תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש: האלימות הקשה שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת גרמו לה להמטומות בכל חלקי גופה: בפנים, סביב העיניים, בגבה, באגן, ברגליה ובידיה. הוכח כי המתלוננת הייתה בת זוגו של הנאשם במועד הרלוונטי, ומשכך מעשיו של הנאשם עונים על הגדרת העבירה. ב"כ הנאשם, בסיכומיה, אישרה כי כך הדבר.

כליאת שווא: הנאשם תקף את המתלוננת בברוטליות, והותירה כשהיא חבולה פצועה, נעולה בתוך המכולה לשעות רבות מאוד, ללא עזרה וללא טיפול רפואי. המתלוננת ניסתה לצאת מהמכולה הנעולה, ללא הצלחה. משנדחתה טענתו של הנאשם כי המתלוננת יכולה היתה לצאת בכל עת מהמכולה, הרי שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח כי מעשיו עולים כדי כליאת שווא. העובדה שהנאשם שב בשבת בבוקר למכולה, איפשר למתלוננת לצאת לעשות את צרכיה, ורק בהמשך שב ונעל אותה, אינה משנה את המסקנה המשפטית.

שיבוש מהלכי משפט ומסירת ידיעה כוזבת: הנאשם הורה למתלוננת למסור לשוטרים גרסה כוזבת, ובהמשך לכך מסר בעצמו נתונים שקריים לשוטרים שהגיעו בעקבות פנייתו למוקד 100. מעשיו אלו, אשר נעשו בכונת מכוון, על מנת להטעות את משטרת ישראל, עונים בבירור על הגדרת העבירות.

30. מעשה מגונה: כזכור, עבירה זו לא יוחסה לנאשם בכתב האישום, והוא לא נחקר בגינה בחקירותיו. מכאן, בכל הנוגע לעבירה זו, גרסתו של הנאשם איננה כבושה, שכן רק בשלב ההוכחות במשפט התאפשר לו לראשונה להתמודד עם העבירה. עוד בפתח ישיבת ההוכחות, בטרם החלו להישמע העדים, הזהיר בית המשפט את הנאשם, כי לנוכח תיאור מעשיו בכתב האישום - הסרטון בו צילם את המתלוננת במערומיה על סף אובדן הכרה, מישש את שדיה, והאמירות שנשמעו מפיו, עליו להתגונן מפני האפשרות שיורשע בעבירה של מעשה מגונה. הנאשם אישר כי שמע את דברי בית המשפט והבינם, ונערכה הפסקה בדיון על מנת לאפשר לו לשוחח עם באת כוחו ביחידות. בסיכומיה אישרה ב"כ הנאשם, בהגינותה, כי ניתנה לנאשם אפשרות הולמת להתמודד עם העבירה.

מעשה מגונה, כהגדרתו בסעיף 348(ו) לחוק העונשין: מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. סעיף 348(ג): העושה מעשה מגונה באדם בלא בהסכמתו, אך שלא בנסיבות כאמור בסעיפים קטנים (א), (ב) או (ג1), דינו - מאסר שלוש שנים.

ב"כ המאשימה ביקשה בסיכומיה לקבוע כי מעשיו של הנאשם כפי שתיעד בעצמו בסרטון, עולים כדי מעשה מגונה, כזה שנעשה לשם ביזויה המיני של המתלוננת. ב"כ הנאשם לא חלקה על הרכיבים העובדתיים בכל הנוגע לצילום הסרטון בידי הנאשם, לתוכן הסרטון, למעשיו המתועדים של הנאשם ולדבריו במהלך הצילום. את יהבה השליכה ב"כ הנאשם ביסוד הנפשי. לשיטתה, המאשימה לא הוכיחה כי הנאשם ביצע את מעשיו מתוך מטרה לבזות מינית את המתלוננת.

31. הבה ונבחן את המעשה: לאחר שהנאשם חבל קשות במתלוננת ופצע אותה, הוא מצא לצלמה כשהיא עירומה, ממשש את שדיה, נוזף בה על כך ששתתה לשוכרה, ומדבר אל קהל צופים נסתר אודות האופן בו תקף את המתלוננת, ואודות התנהגותה המינית: "זה הפנים שלה, עיניים שלה, אני דפקתי לה מכות". הוא מעביר את המצלמה לאזור האגן ואומר: "זה התחת שלה, תקעתי בה סכין" (נראה חתך טרי עם דם). הנאשם ממשיך לדבר: "בקיצור אחים שלי, ילדונת לא מוצדקת הסתובבה עם כל אחד, הייתי חייב לתת לה מכות, קרעתי אותה והיא אומרת לי שהיא אוהבת אותי. תגידו חברים אחרי ש-50 איש מזיינים אותה את ה-51 היא יכולה לאהוב? מה אתם חושבים? תגובות שלכם? אם 50? 50 (סוקי בלאט) גם ערבים".

בסרטון ניתן לראות בבירור כי הכרתה של המתלוננת מעורפלת, כי אינה מודעת לכך שהנאשם מצלמה, וכי אינה מסוגלת להתנגד למעשיו. הנאשם עושה בה כרצונו, ממשש את שדיה, מטלטל את גופה השמוט מצד לצד, ומתעד את מעשיו. בחקירתו השלישית במשטרה אישר הנאשם כי המתלוננת לא הייתה בהכרה מלאה בזמן שצילם את הסרטון (ת/20 ש' 93-99). בעדותו לפני הודה כי בזמן הצילום, המתלוננת "הייתה מסטולה... לא הייתה מעולפת... לא הייתה יכולה לעמוד על הרגליים". לא נדרשתי להודאתו, משהדברים עולים באופן מובהק מתיעוד המעשים. טענתו של הנאשם בהמשך, כי המתלוננת הסכימה למעשיו, נדחתה. כפי שקבעתי, הנאשם תיעד את המתלוננת במערומה כשהיא על סף אובדן הכרה.

הנאשם טען כי צילם את הסרטון על מנת להמחיש למתלוננת את מצבה העגום לאחר שהיא שותה לשוכרה. לדבריו, צילם אותה כי דאג לה. מה בין טענתו זו לבין האופן בו חפן ומישש את שדיה? מה בין טענתו זו לבין צילומה של המתלוננת כשהיא עירומה? מה בין טענתו זו לבין השיח הגס, המחפץ, האלים והמיני שנקט הנאשם. אפילו באשר לעבירת הדקירה, אמר הנאשם: "תקעתי בה סכין" - אמירה מינית מבזה ומשפילה. ההמשך בוטה ומובהק לא פחות, כשהנאשם מלין כי "חמישים איש מזיינים אותה". התיעוד כולו, מתחילתו ועד סופו - מעשה מגונה בגופה של המתלוננת, בניגוד לרצונה, ולבטח מבלי שנתקבלה הסכמתה. אשר ליסוד הנפשי - מעשיו של הנאשם בוצעו בכוונת מכון, מתוך מטרה לבזות מינית את המתלוננת. הנסיבות אינן מאפשרות לקבוע אחרת. ראו ע"פ 4125/20 פלוני נ' מדינת ישראל (14.9.21), פסקה 38: "שנית, מניעיו ומטרותיו של עושה המעשה לעולם נלמדות מהנסיבות האופפות את האירוע הקונקרטי...". עוד באשר ליסוד הנפשי, ועל כך שהיעדר מחשבה באשר לרצונותיה של המתלוננת שקול לאדישות או שוויון נפש באשר לשאלת ההסכמה, ומבסס יסוד נפשי של מחשבה פלילית, ראו ע"פ 6111/23 פלוני נ' מדינת ישראל

32. כפי שניתן להבין, עבירת המין שביצע הנאשם במתלוננת מובהקת ועולה על פניה מהעובדות שיוחסו לו בחקירתו ולאחר מכן בכתב האישום. עסקינן בעבירה שכמו הונחה בפני צוות החקירה על מצע של כסף, לאחר שהנאשם עצמו דאג לתעד את מעשיו. רבה הפליאה אם כן, הכיצד לא נחקר הנאשם בחשד לביצוע עבירה של מעשה מגונה (שמה אף בעבירת מין חמורה יותר, מעשה מגונה שבוצע במתלוננת כשהיא שרויה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית). המאשימה איננה נקיייה אף היא מהמחדל - כתב האישום שהגישה מתאר עובדות של מעשה מגונה (שוב, שמה מעשה מגונה בנסיבות מחמירות), אך העבירה נפקדה מרשימת העבירות שיוחסו לנאשם. העובדה שמדובר בעבירה הנתונה לסמכותה של הפרקליטות, אין בה כדי לסייע למאשימה - מדינת ישראל. מה לו לבית המשפט האם כתב האישום הוגש בידי חטיבת התביעות של משטרת ישראל, או בידי פרקליטות המדינה. כך או אחרת, היה על רשויות התביעה ליתן דעתן לעבירה הנגלית על פניה ממעשיו של הנאשם, כפי שתוארו בכתב האישום, ולייחס לו עבירה בהתאם. טוב עשתה המאשימה כשהתעשתה לבסוף, ולאחר שנשמעו הערות בית המשפט בפתח ישיבת ההוכחות הראשונה, מצאה לבקש להרשיע את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה. מוטב מאוחר...

33. במסגרת הכרעת הדין נתתי דעתי להוראת סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, המחייבת את בית המשפט לנמק באופן מיוחד הרשעת נאשם בעבירת מין על פי עדות יחידה של הנפגע. הגם שלדעתי, ריבוי הראיות שנאספו, לבטח בהינתן הסרטון המתעד את המעשה המגונה, אינן מחייבות הנמקה מיוחדת, ממילא סבורני כי האופן בו נומקה הכרעת הדין, נותן מענה ראוי.

סוף דבר

34. המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ואני מרשיעו בהתאם. כמו כן, בהתאם לסמכותי לפי סעיפים 184 ו-186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, הנני מרשיע את הנאשם גם בעבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ז אדר א' תשפ"ד, 25 פברואר 2024, במעמד הצדדים